

*Изповедта
на
Борджистите*

Алиса Маломбо

ПЪРВА ГЛАВА

Рим, август 1492 година

МАГДАЛЕНА

Камбаните на „Свети Петър“², а и на всички църкви в Рим, кънтяха безспир, за да оповестят кончината на папата. Смъртта на папа Инокентий не беше неочаквана, ни най-малко. Светият отец напоследък бе много болен и жежкото лято беше взело своята дан от него – както и от хората по претъпканите улици на Рим, Бог да ги поживи.

Самата аз не се бях грижила пряко за Негово Светейшество – все пак бях нисшестояща прислужница, – но всички във Ватикана знаеха, че е тежко болен от много дни, че го мъчи свирепа и неотслабваща треска. Бяхме чули и слуха, че Светият отец вярва, че ако пие кръвта на млади момчета, ще възстанови здравето си и затова неговият лекар му я осигурява. Никой не можеше да каже дали е истина, но всяка вечер в продължение на седмица забелязвали лекаря на Негово Светейшество да носи бокал с някаква течност в спалнята на господаря си.

² Една от четирите велики базилики в Рим. В книгата е използвано по-разпространеното в България име, за разлика от останалите църкви, манастири и други обекти, изписани с италианските им имена. – б. пр.

И все пак, независимо дали беше извършил подобна ужасяваща постъпка, той беше папа и не беше моя работа да поставям под въпрос делата на Христовия наместник на земята. Когато чух камбаните, веднага влязох в параклиса за прислугата, за да се помоля за него, да се помоля да бъде посрещнат с добре дошъл край райските порти от предшественика си свети Петър по начин, достоен само за най-отдадените Божии слуги.

На излизане от параклиса се натъкнах на Федерико Лучи, слугата, когото приемах за свой най-близък приятел сред прислужниците. Той се държеше мило с мен и когато пристигнах, ми помогна да науча какви са задълженията ми и как да се ориентирам в просторния дворец, а също така ми разказваше и всички клюки. Смяташе, че не забелязвам как ме заглежда, когато си мисли, че не го виждам, но имаше много деликатни и красиви светлокафяви очи, така че не бих казала, че имах нещо против.

– Би ли дошла с мен? – рече той вместо поздрав.

– О? Къде? – попитах, като тръгнах подире му.

– В Сикстинската капела. Трябва да се почисти и да се подготви за конклава. Наредено ми е да привикам всички слуги, които видя.

В сърцето ми припламна радост. Щях да съм в двореца по време на следващия конклав. Щях да присъствам в сградата, където щяха да изберат следващия папа. В момент, в който се ковеше историята. И аз щях да бъда свидетел. На какво повече бих могла да се надявам при идването си в Светия град?

Скъпият ми чичо Кристиано, да почива в мир, често ми беше казал: „Божията воля винаги намира начин да се изпълни“. Самият той беше свещеник и щеше да е много горд, че служи в дома на Светия отец. Искаше ми се да мога да му кажа, че по някакъв начин ще присъствам на избора на следващия папа. Може би в края на краищата Божията воля ме бе довела в Рим, за да стана свидетел на делата му чрез Църквата – независимо какво смяташе майка ми за идването ми тук.

Мисълта, че сам Бог ме бе довел в лоното на Църквата си, несъмнено бе изпълнена с гордост. Бързо се прекръстих и насочих вниманието си към Федерико.

– Доста сериозна задача, нали? – попитах. – Да се подготви капелата?

Федерико подсвирна в отговор.

– Не ще и дума. Всички кардинали ще бъдат затворени там дни наред, дори седмици, макар че вероятно всеки от тях ще донесе любимите си мебели и одежди, и разни други вещи. Всички те ще спят, ядат и ходят по нужда в едно помещение, докато решат кой ще е новият папа.

Прекръстих се заради грубите думи.

– Но Господ със сигурност ще слезе при тях да ги напътства – казах, докато се приближавахме към тежката дървена врата на капелата. – Те не *решават* кой ще е новият папа. Те слушат и чакат Бог да им подсказе каква е неговата воля, нали? И човекът, когото Бог избере, е онзи, за когото те трябва да дадат гласовете си.

Пристъпихме в капелата и усетих как се изпълвам с удивление. До онзи момент не бях влизала там. Стените бяха изрисувани с картини, по-хубави и по-пъстри от всички, които някога бях виждала. Представяха сцени от Библията, а хората бяха така живо изобразени, все едно всеки момент ще слязат от местата си да разговарят с нас. Обикновената селска църква, в която бях ходила на служба, докато растях, нямаше нищо общо с това, а откакто пристигнах във Ватикана, не бях имала възможност да вляза в никое от по-изтънчените помещения. А дори и да бях имала, едва ли бих посмяла да се зазяпвам в картините или в изящните вещи на кардиналите. Сега обаче имах тази възможност и можех да се възползвам. Приближих се колкото посмях към една от картините, която изобразяваше изкушението на Христос. Той и дяволът стояха над един храм и гледаха към множеството хора в краката им, над които Божият син можеше да има власт. Любувах се на начина, по който дрехите на хората от тълпата се стелеха и диплеха като истински, на детайлите от златната бродерия по робата на свещеника, на косите и лицата на хората, които ми се искаше да докосна, за да проверя дали наистина са само боя, на естествената позиция, в която стояха главите и крайниците, на начина, по който всички фигури в картината някак изглеждаха като че

се движат. Погледнах нагоре и видях, че синият таван е осеян със златни звезди, сякаш беше самият небесен рай.

На няколко стъпки от мен Федерико поклащаше глава с усмивка.

– Човекът, когото Бог избере – повтори той думите ми и с това ме върна към разговора ни. – Забравих, че си отскоро в Рим, моя сладка Магдалена. Съвсем скоро ще разбереш как в действителност се случват нещата във Ватикана.

ВТОРА ГЛАВА

Рим, септември 1492 година

ЧЕЗАРЕ

Архиепископската лилава кадифена пелерина и копринената роба в същия цвят бяха ужасно неподходящи за римската горещина. Дори когато седях на сянка в лоджията на китния двор на майка ми, имах усещането, че се пържа в адски огън – в който вероятно и щях да се пържа за това, че съм такъв, какъвто съм, и за това, че се осмелявам да нося пелерината на архиепископ. Ако Всевишният имаше възражения срещу мен, щях да го помоля да пренасочи вината към знаменития ми баща, помислих си ядосано, докато издърпвах яката от врата си. След като се издигна до престола на свети Петър, не бе губил почти никакво време да ми предаде старата си архиепископска мантия и така сега вече бях архиепископ на Валенсия.

Бог обаче не възразяваше ни най-малко срещу лицемерието, което се ширеше сред слугите му, ако съдех по всичко, видно през годините в Рим и на други места в Италия. Ако речеше да ги порази с гнева си, щеше да има предълъг списък, преди да стигне до мен.

Докато умът ми бе ангажиран с тези мрачни мисли, две хладни ръце захриха очите ми.

– Лукреция – рекох и се усмигнах, когато чух издайническият ѝ смях. Хванах ръката ѝ и я придърпах да седне в скута ми.

– Чезаре, *germà*³ – отвърна тя на каталунски, на който говорехме винаги, когато бяхме сами, и после ме целуна по бузата. – Може би е за добро, че не си воин, защото успях да се промъкна зад теб незабелязано!

Ако брат ми Хуан бе изрекъл тези думи, щях да посегна към ножа си, за да му отрежа езика, но дошли от устата на сестра ми, те ме разсмяха.

– О, но нали и най-великите воители са превъзхождани по интелект и хитрост от жените – отговорих, като и моят език се обърна към каталунския, който чувствах все така удобен и познат дори след толкова години говорене на италиански и латински в училището.

Сестра ми отново се разкикоти.

– Позволих си да поръчам да ни донесат охладено вино, ако Ваше Преосвещенство благоволява – подметна тя.

Изсумтах.

– Точно ти не ме наричай „Ваше Преосвещенство“, Креция. А виното ще ми дойде добре.

Тя сбърчи нос.

– Дона Адриана напоследък ми напомня какви са правилните обръщения – обясни Лукреция. – Казва, че сега, когато татко е вече папа, трябва да ги използвам. – И двамата се прекръстих-ме при споменаването на късмета, който бе споходил семейството ни. – Изглежда, че папа се става през лятото – добави.

– Наистина така изглежда – съгласих се аз.

Един от прислужниците донесе кана с вино и две чаши. Лукреция наля от напитката с цвят на слама първо в моята чаша, а после и в своята. Отпих с благодарност и притворих очи, докато сладката хладна течност облее езика ми.

– Е, всички планове на татко като че ли се сбъднаха – рече Лукреция и се облегна на стола си с небрежната грация на младо момиче. – Скоро ще може да те направи кардинал, а мен ще ме омъжи.

³ *Братко* (каталунски). – б. пр.

Запазих мълчание и не споделих слуха, който се носеше из Рим: баща ми бил предложил ръката на Лукреция на семейството на кардинала, който му е донесъл най-много гласове на конклава. Никой не знаеше със сигурност кой е този кардинал, но като че ли всички бяха съгласни, че Асканио Сфорца, по-малкият брат на Лудовико Сфорца от Милано, е наклонил везните. Сфорца бе все още твърде млад, за да бъде принц на Църквата⁴, и фактът, че бе повишен до вицекапелан на курията – стария пост на баща ми, а също и най-важния и най-доходоносен след този на самия папа – непосредствено след конклава, и то прескачайки някои по-възрастни и вероятно неподготвени кандидати (като кардинал Джулиано дела Ровере, отколешния враг на баща ми), говореше сам по себе си.

Технически погледнато, Лукреция бе сгодена за един испански благородник от Валенсия – откъдето произхождаше нашето семейство и където се намираше новата ми архиепархия, – но подобна договорка лесно можеше да бъде разтурена и точно това щеше да се случи. Пред дъщерята на папата стояха много по-високи цели, за нея имаше много по-видни и по-печеливши кандидати, отколкото пред дъщерята на един кардинал.

Самата мисъл скъпата ми сестра да бъде употребена като разменна монета в отвратителната игра, наречена политика, предизвикваше в мен желание да причиня болка на баща си, при все че е грях да посягаш на баща си. А да посегнеш на Светия отец, бе грях, който без съмнение дори самият Луцифер би се поколебал да извърши.

– Негово Светейшество говори ли вече с теб за брака ти? – попитах небрежно.

Сестра ми поклати глава, русите ѝ букли затанцуваха по раменете ѝ.

– Не – отговори. – Негово Светейшество по мое мнение има далеч по-неотложни ангажименти. Може би ще говори с мен скоро, след като привикне с новия си статус.

Баща ни наистина бе доста натоварен след избора му за папа, но ако Лукреция мислеше, че нейният брак за него не

⁴ Термин, с който са наричани кардиналите. – б. пр.